

En bízom abban, hogy az ember nem a halált, hanem az életet fogja választani. Bízom abban, hogy az élet védői, az élet szolgálói, művelői, méltányossá tevői, előbbre vivői érvényesülnek, mert hiszem, amit a jézusi imádságban naponta elmondok, „Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké“. Ámen.

NYITRAI MÓZES

SZÍVÁTÜLTETÉS

Ezék 11,19

Beteljesedett az ígélet: adok nekik új szívet. December 3-án, 1967-ben, megtörtént az első szívatültetés, Christian Barnard professzor vezetésével. Dél-afrikai Fokvárosban eltávolították Louis Washkansky beteg szívét és egy balesetben meghalt leány szívét ültették át a mellkasába. Amikor magához tért, első szava ez volt: „sokkal jobban érzem magam.“ Egy hét múlva már a kórház erkélyén üldögélt. Rövid ideig tartott az öröm. Tizenhatodikán kétoldali tüdőgyulladás tünetei mutatkoztak. Valójában az idegen szív kivetésére készült a szervezet. Tizennyolc nappal a világhírű műtét után, valóban visszautasította az átültetett szívet az az emberi test, akin akkor a világ szeme csüngött: meghalt a „lány szívű férfi“.

Az eseményt az orvostudomány így közölte: Ez a halál nem jelent kudarcot, mert semmiképpen sem zárja le az újabb hasonló kísérletek útját. A harc tovább folytatódik az új szívért.

Húsz év távlatából kijelenthetjük: a harc valóban tovább folytatódik a halál ellen a szívgyógyászatban is. Már szinte le is járt a csodák három napja ezen a téren is; annyira természetes lett az egyre több szívatültetés, hogy a nagyközönség csak átfut egy-egy ilyen híradás felett.

Az egészséges szív adventjéről sem mond le az ember. Már a próféták is megjósolták az új szívet: el fog jönni az idő, amikor nem lesz rossz szív, nem lesz gonosz lélek. Mert a megigazult ember ott van Isten tervében. Úgy alkotta teremtésének koronáját, hogy egyre több erény ékesítse a fejlődés fokozatait. Úgy alkotta az embert, hogy a tökéletesedés vágya benne legyen; hogy ne nyugodjék bele lépten-nyomon kiütkező gyarlóságaiba; ne nyugodjon bele abba, hogy az ember szíve bosszúban, bűnben, irigységben, kegyetlenségben, embertelenségben dobogjon.

A próféták könyve tele van ezzel a reményteljes jövendöléssel. Ezékiel próféta akkor élt és dolgozott népe javára, amikor arra a legnagyobb szükség volt: a fogság korában. Nebukodnezár Babilonba hur-

colta a nép színe-javát, közöttük Ezékiel prófétát is, népe szerencséjére az ő nagy szerencsétlenségében. Ő volt az, ki tartotta a lelket népe szívében. Sokan voltak, akik könnyen hajlottak érdekből a bálványimádásra. Sokan készek voltak feladni a pogány környezettel a harcot és lemondani saját lelki kincseikről, hogy békésen belesimuljanak az elmúlásba, az idegen istenek imádásába.

Ezékiel lassanként meggyőződött arról, hogy népe csak bűnhődik és miután szenvedéseinek mértéke betelik Isten előtt, megszabadul, hazatér és felépíti az új Jeruzsálemet. Ehhez az új élethez azonban új szív kell. Isten jósága eltávolítja a kőszívet: hitetlenséget, kételyt, felebaráti gyűlölködést, meg nem értést, torzsalkodást és hűszívet ad, amilyennek az Isten szánta: emberszívet tele emberséggel. A Messiás lesz a szívatültető orvosa Izrael népének és örökkévaló országot szerez a megigazult népeknek.

A próféta szüntelen összeköttetésben érzi magát Istennel. Hallja világosan az Úr parancsát: Embernek fia, téged küldelek Izrael fiához, szóljad az én beszédemet nékik, ha hallják, ha nem! Órállóul adlak téged, hogy ha szót hallasz a számból, intsd meg őket az én nevémben.

Ezékiel vállalja a küldetést. Szörnyű pusztulását jósolja az engedetleneknek, gonoszoknak. A büntetés elől nem lehet a sírba menekülni. „Mert az atyák ették az egrest és a fiaknak a foga vásik el!” Gondolja meg hát a bűnös, hogy fiain csattan a történelem ostora. Mert nemcsak a test vétezik, hanem a lélek is. Hirdeti Isten szeretetét is. Azért bünteti népét, mert szereti. Ki akarja tépni a konkolyt a búzából. Az eljövendő jobb világ attól függ: mennyire illeszkedik be az isteni rendbe az ember fia, tud-e végre igaz nép lenni, parancsot betartani, templomot és embert szeretni. Épp ezért fiaitól tökéletes megújulást vár. Ha ez megtörténik, a nép fel fog emelkedni elesettségére poraiból. Jutalmul megkapja a szabadságot, a szabadságban pedig az új szívet.

Szerintünk a megjövendő *új szívet* megkapja az emberiség Jézus tanításában és életpéldájában. A betlehemi jászolban dobbant bele ez a szív a világba, mely sokkal nagyobb, mint a próféták szíve. Befért az emberiség, nemcsak egy nép. Az emberek összességéért tudott dobogni és imádkozni. Nem volt szüksége csodákra ahhoz, hogy Istenben bízzék és higgyen benne rendületlenül. Nekünk is meghagyta, hogy ne kísértsük Istent a csodák elvárásával, mert a mennyei Atya senkinek a követelésére vagy könyörgésére nem változtatja meg az általa alkotott örök törvényeket. Ez a szív beledobogja a világba, hogy nem a hatalom a fontos, hanem az Isten- és emberszeretet. Ettől az új szívtől nyernek erőt az erőtlének, gyógyulást a betegek, megtérést a bűnösök, tudást a tudatlanok. Ebből az új szívből sugárzik szét az örökélet hite, mellyel elveszi a halál félelmét az öt követők lelkéből.

Ennek az új szívnek a birtokában sokan mondták: most már sokkal jobban érzem magamat. Jézus sorsa a mártírok sorsa volt. De hogy az emberek sokkal jobban érezték magukat, mint őelőtte, az való igaz.

Fel sem lehet mérni, mit nyert Jézus által az emberi szív. Már az is, hogy a jó keresztény ember nem fél az Istentől, hanem mint Atyát szereti, és gyermeki bizalommal közeledik hozzá. Ám ezen kívül is a lelki kincsek sokaságát köszönhetjük neki. Az evangélium minden lapja tartalmaz jézusi kincseket számunkra. Csak meg kell keresni, el kell olvasni, meg kell tartani, csak hozzá kell igazítani szívünket, csak úgy kell dolgozni s imádkozni, ahogy Jézus tanítja.

Beteljesedett az ígélet: lehet már új szívet kapni. De ne feledjük el: nincs fölösleges szív a világon. Mindenki ügyeljen, amennyire teheti, a saját szívére, amit Isten neki adott. Vigyázzunk, álljunk meg a hitben, legyünk Jézus követői, hogy egyre jobban érezze magát mindenki földi életében. Ámen.

SZÉKELY MIKLÓS

A MEGTÉRT TÉKOZLÓ

Lk 15,14—24

A tékozló fiú példázata egyike a legismertebb evangéliumi történeteknek. Széleskörű ismeretét a benne végbemenő cselekmény mindennapisága alapozta meg. Az atya és fiú közti viszony a családi élet egyik mozgatója, amely vagy a békesség vagy a szakadás felé irányítja az eseményeket. A javak megosztása az új életkezdés anyagi feltételeit alapozza meg s ez az emberi élet örök körforgásában szinte mindennapivá válik. Ezért is használja fel Jézus példázatában ezt az ismert, mindenki előtt világos és szinte mindenkivel megtörtént életmozzanatot.

A történet szorosan illeszkedik az előtte elmondott elveszett juh és elveszett drahma példázatához; A juh kikerül a nyájból, elkóborol, nem tud magán segíteni; a pénz elgurul, nem tudja saját magát megtalálni. A harmadik elveszett, a családi háztól tudatosan elment tékozló fiú. Vagyonát elszórakozva nagy nyomorúságba kerül, melynek hatására elhatározza, hogy apja elé megy és megvallja: „Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezd, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy“.

Sok szempontból foglalkoztak már ezzel a példázattal, és nyilván sokat is hallottunk róla. Két kijelentés szempontjából szeretném megvizsgálni. Mindkét kijelentést a kisebbik fiú teszi: egyiket akkor, amikor el akar menni, mert szűknek érzi az atyai házat, a másikat akkor, amikor megtérve, elindul haza.